

LIBERATION

#2017:1

**TEMA: EUROPA
EURON
EUROVISION
VAL I EUROPA**

OCKSÅ: KYRKOVALET, TERRORISM

Ledare:

Europa är en berättelse utan slut. Sedan de första människorna upptäckte kontinenten för cirka 40 000 år sedan och skrev de första raderna har många avsnitt tecknats ner sedan dess.

Bara för något saknar ett slut så betyder det inte att det inte kan förstöras eller försvinna. För 10 000 år sedan växte de första högkulturerna fram mellan de två floderna Eufrat och Tigris som var de första moderna civilisationerna. Idag är området en krigszon där avgrundens armé, Islamiska staten, gör allt för utplåna varenda tecken av det som en gång var Mesopotamien.

Europa har haft många mörka kapitel i sin berättelse, men även många ljusa delar av viktiga framsteg för civilisationens utveckling. Antiken gav oss kärleken till visdom, renässansen gav oss en ny världsbild och upplysningen gav oss tilltron till förnuftet. Europas berättelse har påverkat och satt avtryck i hela världen, både positivt såväl negativt. Samtidigt kan vi inte luta oss tillbaka och leva på storslagna dagar.

Nu är det dags för vår generation att skriva vårt kapitel i berättelsen om Europa. Frågan är vilken berättelse vi vill förmedla till kommande generationer och vad de ska tro om oss. Var vi dem som trodde på Europa eller var vi dem som övergav det? Fortsättning följer.

Anders Viking Pettersson
Redaktör

Liberal ungdom #2017:1

INNEHÅLL

6

TEMA: EUROPA

4. Hänt i LUF-landet

10. Den misstrodda euron

15. Euro(vision)

24. Ordförandekrönika

26. Kultur: Kyrkovalet

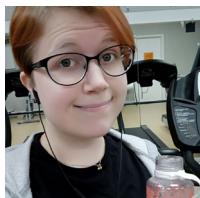
28. Kultur: medel i kampen mot terrorism

Redaktion och produktion

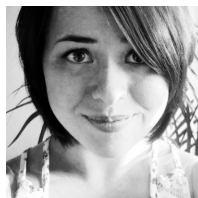
Kontakta redaktionen på mav.pettersson@gmail.com

Anders Viking Pettersson
Redaktör

Emma Örtlund
Illustratör

Maria Bark
Illustratör

Saga Bowallius
Skribent

Clara Eklöf
Skribent

Hannes Rudsäter
Skribent

Ansvarig utgivare
Thea Andersson

Grafisk form
August Ekman Öhrn

Layout och redigering
Thea Andersson

Tryck
Danagård Litho

Omslag
Emma Örtlund (framsida)
Freddy Karlsson (baksida)

ALLA BILDER LICENSIERADE UNDER CREATIVE COMMONS
OCH FINNS VIA FLICKR OM INTE ANNAT ÄR ANGIVET

luf!

Liberal ungdom ges ut av Liberala ungdomsförbundet och utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och verkar för individuella rättigheter, marknadsekonomi och global frihet. Bli medlem på luf.se.

HÄNT I LUF-LANDET

LUF I EXPRESSEN

När Alliansen gick till val tillsammans 2014 var de oerhört tydliga med att de inte ville samverka med SD på något sätt och inte ge dem något inflytande över svensk politik. Moderaterna lovade med en månad kvar till valet att det i alla lägen var uteslutet att regera med aktivt stöd av Sverigedemokraterna. Men efter Anna Kinberg Batras öppning till att regera med aktivt stöd av Sverigedemokraterna är Alliansen värderingskärna på väg att vittra sönder. Därför publicerade LUF den 27:e januari en helsidesannons i Expressen om vad förslaget skulle leda till.

Bild: Annonsen som den såg ut i Expressen. Thea Andersson är ansvarig för formgivningen.

UNIVERSITET LIBERAL

Den 18 mars samlades ca 80 luffare från hela landet i Örebro för att delta på årets Universitet Liberal. Under helgen fick deltagarna fördjupa sina kunskaper om liberalismens fiender. På gästtalarlistan fanns bland annat Jan Björklund och Birgitta Ohlsson från Liberalerna, men även talare från "Inte rasist men..." och MUF.

Bertil Ohlin-medaljen i guld delades i år ut till Anders Johnson. Med motiveringen "Anders Johnson får utmärkelsen för ett imponerande författarskap, där de liberala värderingarna löper som en tydlig röd tråd. I hans över 120 böcker framhåller Johnson återkommande värdet av näringsfrihet, yttrandefrihet, jämställdhet, internationalism och öppenhet för ett gott och framgångsrikt samhälle. Anders Johnsons bildningssträvan och pedagogiska förmåga saknar motstycke i den moderna politiska författarsfären. Om något visar Johnsons skribentgärning att det inte finns någon motsättning mellan fakta som kunskapsgrund och tydliga värderingar."

RIKSMÖTET

Den 18-19 mars ägde det årliga Riksmötet rum i Västerås. Liberaler från hela landet träffades på Aros Congress Center för att samla energi och styrka inför kommande val. På gästlistan fanns Masih Alinejad, grundare av kampanjen My Stealthy Freedom, som arbetar för att frigöra Irans kvinnor från slöjtvånget. Masih kritiserade Sveriges regering för att ha vikit sig för den iranska regimen och svikit Irans kvinnor. Hennes föreläsning avslutades med stående ovationer från riksmötets alla deltagare.

Tema: Europas val

TEXT: ANDERS REHNBERG

Under förra året reste jag runt och höll en flertal Café liberal och andra föredrag om Europas framtid. Jag pratade då om 2016 som det mest avgörande året sedan 1989, året då Sovjetunionen föll. Förra året var året där britterna folkomröstade om sitt medlemskap i EU, det var ett år där EU:s länder fortfarande inte lyckades hantera flyktingkrisen, där många viktiga val skedde runtom i Europas länder och mycket annat som kommer att etsa sig fast i historieböckerna.

Det är möjligt att 2016 var det mest avgörande året sedan 1989, men trots det så var 2016 kanske bara en smärtsam inledning till 2017. Året då Européernas värderingar testas på allvar genom val i bland annat Frankrike, Tyskland, Nederländerna.

Nederländerna

Det första av dessa är Nederländerna som går till val den 15:e Mars.

Nederländerna är på många punkter Europas mest liberala land. En logisk följd av att ha två liberala partier som båda suttit i sänär på varenda regering sedan 90-talet, om än inte alltid tillsammans. Det första partiet är socialliberala D66 som fick 8 procent i förra valet och som rent politiskt påminner om Liberalerna. Det andra partiet är VVD som snarare kan liknas vid Moderaterna under Reinfeldt. VVD är

landets största parti med sina 27 procent i parlamentet, de är också regeringsbärande och styr tillsammans med landets näststörsta parti, Socialdemokraterna.

Sett till opinionsmätningar så kommer VVD landa på ungefär samma valresultat som förra valet, däremot går D66 mot en stor seger och vissa mätningar tyder på att de kommer dubbla sitt stöd. Om så blir fallet är det en stor seger för liberalismen, och det kommer behövas eftersom Nederländerna också har ett nationalistparti på stark frammarsch. Detta parti har det något ironiska namnet Frihetspartiet och styrts av den frispråkige Geert Wilders som bland annat pratat om att rensa Nederländerna från Marockaner, och som är en nära allierad med franska Marine Le Pen och en lojal följare till Putin. När detta skrivs ligger hans parti på ungefär lika starkt stöd som VVD i opinionsmätningarna och han är således på väg mot ett oerhört framgångsrikt val. Mycket tyder dock på att Nederländerna kommer få en liberal regering bestående av de två liberala partierna, en regering som skulle kunna utträta mycket för Nederländerna och inge hopp i Europa. Å andra sidan riskerar Nederländerna också att gå mot politisk instabilitet och oklara regeringsförhållanden.

När ni läser detta kanske valet varit och isåfall sitter ni inne på facit om vad som faktiskt hände. Ovan är vad experterna förutspått, men experter har haft fel förut.

Frankrike

Den 23:e April avgörs det franska Presidentvalets första runda, förutsatt att ingen av kandidaterna får egen majoritet kommer det att genomföras en andra valomgång den 7:e Maj. Detta är det val där insatserna är som störst och därför det val jag kommer fokusera mest på.

Fransk politik har länge dominerats av två partier, det socialistiska Parti Socialiste och konservativa Les Republicains. Något som stod klart tidigt var att årets Presidentval skulle bli annorlunda. Till att börja för att en av de starkaste kandidaterna, Marine Le Pen, inte tillhör något utav dessa partier utan istället är ledare för landets tredje största parti Front National.

Precis som andra populister pratar hon om att bekämpa eliten, återföra makt till folket och att backa tillbaka från globaliseringen. Hon går till val på att föra Frankrike ur Euron, stoppa invandring, gå ur NATO och att isolera Frankrike från omvärlden. I skrivande stund är hon den person som har starkast stöd inför första omgången och har lett sånär på varenda opinionsmätning sedan årsskiftet med ett stöd på uppemot 25 procent.

Konservativa Les Republicains höll ett primärval förra hösten där den tidigare premiärministern Francois Fillon korades till segrare. Fillon är Konservativ med stort "K", jämförs ofta

med Thatcher för sin hårda högerpolitik och föreslår bland annat att minska den offentliga sektorn genom att sparka en halv miljon offentliganställda och höja antalet arbetstimmar. Om detta är något som liberaler skulle kunna ställa sig bakom så är det nog desto färre som kan acceptera att han kraftigt motsätter sig både abort och homosexuellas rättigheter. Skulle han bli President ändras också Frankrikes politik gentemot Ryssland till en mer Putinvänlig linje. Fillon såg länge ut att vara den givna tvåan i första rundan men sedan det framkommit att han under flera år använt offentliga medel till att betalat sin fru som politisk sekreterare, trots att hon förmodligen inte gjort något jobb, har kritiken mot honom intensifierats och stödet svalnat.

Den nuvarande Presidenten, socialisten Francois Fillon, ställer inte upp till omval. En logisk följd av att han är den president med lägst stöd i Frankrikes moderna historia. Hans parti höll ett primärval för att utse en kandidat, favorittippad var den tidigare premiärministern Manuel Valls men vinnare blev den desto mer vänsterinriktade Benoît Hamon. En tidigare utbildningsminister som föreslår att alla medborgare ska få basinkomst, att arbetsveckorna ska förkortas, att Frankrike ska göra stora investeringar i förnybar energi och som anser att ekonomisk tillväxt förstör planeten.

Den nuvarande Presidenten, SOCIALISTEN Francois Fillon, ställer inte upp till omval. En logisk följd av att han är den president med LÄGST STÖD i Frankrikes moderna historia.«

Den fjärde stora kandidaten är Emmanuel Macron. För några månader sedan var det få i Frankrike som visste vem han var, nu ser han ut att bli tvåa i första omgången och kunna vinna den andra. Macron är den tidigare finansmannen och ekonomiministern som avgick eftersom han ogillade vänsterinriktningen på politiken och som nu bildat en egen politisk rörelse. Han är positiv till globalisering, driver på för en liberalisering av den franska ekonomin, vill se ett starkare EU och hyllar Angela Merkels flyktingpolitik. Han står starkt bakom tankarna om ett sekulärt samhälle, men står samtidigt upp för kvinnors rätt att bära slöja.

Precis som Fillon och Hamon samlar han ungefär en femtedel av väljarna men hans stöd kan öka nu när den eviga fyran Bayron (som ställt upp i flera tidigare val) valt att inte ställa upp och istället stödja Macron. Det kan vara värt att påpeka att Macron, likt alla politiker, också har sina svagheter. Hans konkreta politik är fortfarande otydlig, han är motståndare till legalisering av cannabis och politiken är aningen för vänsterinriktad för en liberal. Givet motståndarna är han dock det uppenbara liberala valet.

Opinionsmätningarna visar visserligen att Le Pen vinner första rundan men samma opinionsmätningar visar också att hon skulle bli slagen av både Fillon och Macron i andra. Om Macron skulle ställas mot Fillon visar de mätningar som gjorts att Macron skulle vinna. Med detta sagt så bör såväl Brexit som Trump ha lärt oss att inte lita på opinionsmätningar och om

det är något vi vet om hur det kommer gå, så är det att vi inte vet någonting om hur det kommer gå.

En sak är dock säker, det franska presidentvalet kommer inte vinnas av någon som vill bevara status quo och vem som än vinner så kommer det ha stor påverkan på Europa och världen. Med Macron stärks EU, med Fillon försvagas EU och med Le Pen riskerar EU att kollapsa. Detta val kan bli ytterligare en seger för nationalismen, det kan också bli startskottet för den liberala motståndsrörelsen.

Tyskland

Europas motor, kärnan i Europa, Europas mäktigaste land. Kärt barn har många namn och Tyskland är landet på de flesta Européers läppar. Ibland av ilska, men ofta av respekt. Den nuvarande förbundskanslern Angela Merkel har ett starkt stöd från olika politiska håll och trots att hon lett sitt parti, kristdemokratiska CDU, i över 10 år så finns det få som kräver hennes avgång. Däremot finns det många som vill utmana om hennes jobb i samband med valet som förmodligen kommer hållas i slutet av September. En av dessa är Europaparlamentets tidigare talman, och det socialdemokratiska SDP:s kandidat Martin Schultz.

Dessa partier sitter för närvarande i koalition och med tanke på de oroliga tiderna är det sannolikt att den koalitionen fortsätter, däremot är det inte lika säkert att det blir Angela Merkel som leder den. Stödet för CDU är fortfarande starkt men det har dalat från runt 37 procent till att numer

ligga på runt 30. Samtidigt har stödet för SDP ökat från runt 20 till 30 procent sedan Martin Schultz utsågs till kandidat.

För de liberala krafterna ser valet desto mer lovande ut, liberala FDP åkte ur Bundestag förra valet men har skakat om politiken, bytt ut loggan, bytt partiledare, fräschat upp sin approach och ser nu ut att klara spärren på 5 procent. Ser vi till nationalismen så finns den även i Tyskland men betydligt mer diskret än i exempelvis Frankrike, tyska partiet Alternative für deutschland är ett populistparti som närmast kan liknas vid norska fremskrittspartiet. Deras huvudfrågor berör ekonomin och den främsta kritiken är mot Tyska lån till Grekiska banker. Även AfD är invandringskritiska men inte på samma nivå som exempelvis Front National i Frankrike, eller Sverigedemokraterna i Sverige. Till skillnad från dessa partier är AfD inte heller EU-motståndare. De är visserligen kritiska till EU, men föreslår inte att Tyskland borde gå ur.

Om det franska valet är omöjligt, och det nederländska svårt, att förutspå så är det tyska desto enklare. Inte heller här bör vi lita på opinionsmätningar och inte heller här är något säkert men Tyskland vet vad politisk instabilitet kan leda till och de två stora partierna är fast beslutna om att inte låta det ske. Kanske ett exempel för andra länder att ta efter i dessa tider av nationalistisk framväxt och politiskt kaos.

Den misstrodda euron

TEXT: SAGA BOWALLIUS

Euro. Eiro. Ewro. Kärt barn har många namn. Men är euron verkligen så kär? Kanske är det snarare så att euron är en av de mest kritiserade och misstrodda valutorna i hela västvärlden. Att valutan inte endast omspannar en nationalstat ses ofta som högst problematiskt och den sägs även vara anledningen bakom den europeiska finanskrisen 2008-2009. Att hävda att euron inte är särskilt kär är säkerligen hyfsat okontroversiellt. Men idag har den europeiska unionen 28 medlemsländer och euron är valuta i 18 av dem, samt i Andorra, San Marino, Monaco och Vatikanstaten. Vissa länder verkar mer positiva till samarbetet än andra. Sverige har dock, som bekant, hållit sig utanför samarbetet.

Kanske är det synen på EU rent generellt i Sverige som varit särskilt negativ. I omröstningen 1994 som behandlade frågan om EU-medlemskap vann ja-sidan med endast 52 % mot 47 % - det svagaste positiva resultatet någonsin i en giltig omröstning för EU-medlemskap. Detta trots att endast Miljöpartiet och Vänsterpartiet var officiellt var emot.

Det har ofta spekulerats i att Sveriges ja-sida fick draghjälp av Finlands och Österrikes omröstningar tidigare under 1994 som båda landade i positiva besked om anslutningen till unionen. Dessa menar att om Norges nej-ställningstagande hade ägt rum 15 dagar före Sveriges omröstning, istället för 15 dagar efter, så hade även Sverige sagt nej till ett medlemskap.

Om svenskarna är så lättpåverkade eller inte är svårt att säga säkert. Men att Sveriges medlemskap i EU ända sedan starten varit svagt skulle kanske kunna förklara en hel del.

Euroomröstningen 2003 blev dock hyfsat jämn, med 55 % nej mot 42 % ja. Opinionsmätningar har dock genomförts under en tioårsperiod efter det. I den sista mätningen, i november 2014, genomförd av SCB, förklarades frågan "död", när resultatet visade att 76,9 % var emot euron, och endast 13,2 % var för. Endast två av de 23 mätningarna under perioden visade ett större stöd för euron än mot den.

Sverige är också det landet som hållit sig längst bort från valutasamarbetet. Vi är exempelvis det enda landet som gått med i EU innan 2005 som aldrig under EU-medlemskapet haft vår valuta låst i en fast växelkurs till den tyska marken eller den europeiska gemensamma valutan. Till och med Danmark, som permanent fått undantag från Maastrichtfördraget på punkten som innebär att alla medlemsstater så småningom ska införa euron, har sin krona låst till den europeiska valutan.

Man skulle alltså kunna argumentera att euron, och kanske inte ens EU, är särskilt kär, i Sverige. För varför ska man egentligen vara för euron? Det är ju så mycket enklare att vara emot. Jag har svaga minnen av folkomröstningen om euron år 2003. Jag minns hur jag diskuterade

Av alla partier är det därför bara det fem-procentiga
MINIPARTIET Liberalerna som på riktigt står upp för EU och
euron. «

med mina jämnåriga lågstadievänner om euron. Det var vi som tyckte att vore sjyst att slippa växla pengar mot de som menade att Sverige ju är ett eget land och då bör vi ha egna pengar. Sedan dess har jag lärt mig argumentera för euron på ett djupare, kunnigare, mer genomtänkt och underbyggt sätt. Men klasskompisarnas argument – att vi är ett eget land och därmed bör ha en egen valuta – är fortfarande kärnargumentet för nej-sidan.

Faktumet att till och med en 8-åring kan ta till sig huvudargumentet mot euron gör det både svårt och impopulärt att ta fighten för de som stöttar motsatsen. För alla vet att det är kutym och coolt att vara emot EU. Nationalstaten kommer alltid vara sexigare att försvara än interdependens och byråkrati – även om det i den komplexa verkligheten får det mest positiva utfallet. Att vara duktig flicka och läsa på och kämpa är väldigt sällan det coola att göra.

Av alla partier är det därför bara det fem-procentiga minipartiet Liberalerna som på riktigt står upp för EU och euron. Säkerligen är det på många håll i landet samma personer som delade ut ja-valsedlar utanför vallokalen år 2003 som nu, 14 år senare, halvhjärtat försöker välkomna oss in i Liberalerna. Det är samma kärnpersoner som stod upp för eurosamarbetet då som nu.

Det bevisar förvisso att avsaknaden av förändrade åsikter i partiet inte alltid är något dåligt. Men

**Ja till
euron.**

när endast vårt lilla parti uppriktigt står upp för EU och euron är det kanske inte så konstigt att ryktet om att den europeiska finanskrisen grovt förvärrats av eurosamarbetet har kunnat få ett så starkt fäste i Sverige.

I debatten lyfts det gärna som ett faktum att euro är lika med ekonomisk kris. Att euro är lika med att Alexis Tsipras enväldigt bestämmer över svensk ekonomi. Att kommissionen och den europeiska centralbanken härskar över nationalstaternas ekonomi och baserar alla sina beslut på vad som är bäst för Bryssels byråkrater och inte för människorna de är utsedda för att värna om. Men när Wikipedia redogör för den så kallade eurokrisen räknar de upp flertalet orsaker till utbrottet: globalisering, lånevillkor, den amerikanska finanskrisen, handelsobalans, bostadsbubblor, skattepolitik och statens approach mot banker. Notera: Ingen av anledningarna är euron. Ingen. Kan vissa av dessa relateras till euron? Okej, då. Hade återhämtningen av finanserna i vissa länder gått snabbare utan euron? Förmodligen.

Men att svaret på att vi genomgått en djup finanskris tillsammans, med en bibehållen stabilitet på vår kontinent, ska vara att samarbeta mindre är oförståeligt.

När det spekulerades om eurons fall efter finanskrisen, för att mindre samarbete skulle vara svaret istället för mer, svarade Joaquín Almunia, EU-kommissionär, att "Those who think that this hypothesis is possible just do not understand our process of integration".

För det är det som det handlar om. Euron är en integrationsprocess. Integrationer måste få ta tid och energi och vägen fram måste få vara stenig. Sedan finanskrisens utbrott har det nu snart gått 10 år. Det är lika länge som euron hade existerat här krisen inföll. Sedan dess har eurosamarbetet förändrats och fördjupats, just för vi inte ska återupprepa det som hände. Men det är en process som tar tid.

Det är lätt att – särskilt när den generella tonen mot EU och euron är skeptisk – ryckas med i att

försvara det som upplevs är tryggt. Men vi måste våga tro på att det tryggaste av allt är framtiden. Och Sverige måste vara med och leda den Europeiska unionen dit.

På LUF:s senaste handlingsprogramskongress, år 2015 i Karlstad, beslutades att LUF inte längre skulle säga ja till euron. Istället skulle vi säga nja. Ett vagt nja-löfte om att införa valutan någon gång i framtiden, när alla de där andra länderna i eurosamarbetet löst alla problem. Huvudargumentet på kongressen var nämligen att euron 2015 inte var tillräckligt stabil.

Ironiskt nog är okärleken ömsesidig. Ironiskt nog uppfyllde Sverige i senaste rapporten bara hälften av kriterierna i konvergensrapporten, vilken specificerar kraven för ett land för att gå med i euron. Och det förmodligen svåraste kravet att ändra sitt utfall i är just det att den svenska kronan faktiskt inte klassas som en stabil valuta. Av de länder som någon gång i framtiden är bundna att ansluta sig till euron var det endast Kroatien och Ungern som uppfyllde lika få av kraven som Sverige.

Med andra ord: vi klagar ofta på att euron – men är egentligen kronan så bra?

Euro. Eiro. Ewro. Kärt barn har många namn. Euron är inte alltid särskilt kär, och kanske är det därför som namnet liknar varandra så pass mycket. Men även om Sverige har befunnit sig i en relativ euroskepticismkontext, så får vi inte glömma vår egen. Att även om vi är ett litet parti har vi en stark och stolt historia av både kärlek till EU. Men framför allt att vi liberaler har en framtidstro utan like i andra ideologier.

EUROVISION

SONG CONTEST

KYIV 2017

Bild: Lördagen den 13:e maj äger finalen för det 62:a eurovision song contest rum i Kiev, Ukraina.

Visionen som skapade Europa

TEXT: ANDERS VIKING PETTERSSON

1956 arrangerades den första upplagan av Eurovision Song Contest i Lugano, Schweiz. Efter andra världskriget låg Europa i ruiner. Idén bakom tävlingen var att genom musik sammanföra länder som efter ett krig som hade splittrat länderna. I längden skapade man en kulturell motvikt till Sovjetunionen och dess allierade. Världen hade delats i öst och väst. Det som skiljde de två världarna från varandra var inte endast ideologisk utan även kulturell. Det var ett kulturkrig, och Sovjetunion insåg att de var på väg att förlora det. Där försökte man hindra västerländsk kultur från att komma in, samtidigt som man försökte hindra människor från att ta sig ut. Försvaret blev att man försökte skapa sin egen identitet genom att kopiera väst. I längden skulle det ge väst segern i kulturkriget.

Mitt i kapprustningen under det Kalla kriget startade samtidigt nya konflikter. 1982 drog Falklandskriget igång efter att den argentinska militärjuntan ockuperat den brittiska ögruppen Falklandsöarna som låg strax utanför Argentinas kust. Storbritannien som skulle stå värd för Eurovision det året skulle få besök av en ung tjej från Västtyskland som sjöng om fred. Med en vit akustisk gitarr sjöng sångaren Nicole "Ein bißchen Frieden" och tog hem tävlingen med en jordskredsseger. Låten skulle toppa listorna runt om i Europa och symbolisera hoppet om fred på den kontinent som under 1900-talet präglats av krig och splittring.

När Kalla kriget var på väg mot sitt slut begav sig tävlingen 1990 till Zagreb i dåvarande Jugoslavien. Det inofficiella temat var europeisk sammanhållning. Norge sjöng om Brandenburger tor som var symbolplatsen för Tysklands återföring som pågick, på samma plats hade Ronald Reagan tre år tidigare hållit sitt berömda tal "Tear down this wall!". Italien gick längst med en sång om skapandet av Europeiska Unionen. Bidraget hette Insieme 1992 som betyder Tillsammans, 1992 antydde till Maastrichtfördraget som skulle undertecknas det året. Under refrängen utbröt sångaren Toto Cutugno "Insieme" medan kören svarade "Unite, Unite Europe!". Det kalla krig som var på väg att avslutas skulle dock ersättas av ett nytt blodigt krig på den europeiska kontinenten på samma plats som de själva stod på.

Under början av 90-talet föll Jugoslavien samman och krig bröt ut. Bosnien gjorde samtidigt sitt intåg i tävlingen 1993 under det pågående kriget i hemlandet. Delegationen fick fly under bomber och skottlossningar när de skulle ta sig till Irland där Eurovision skulle äga rum. På plats möttes de av stående ovationer från publiken när de framförde sitt bidrag "All världens smärta är i Bosnien i natt". Från bosniskt håll kände man att man fick mer stöd från Eurovision än från Europas politiker som lät kriget pågå så länge utan att ingripa. Bosnierna ville visa att de fanns, att de var vanliga människor som ville ha fred och att de också var en del av Europa.

Eurovision har varit ett sätt för länder att skapa en bild av sig själv istället för att svärtas av andra länders fördomar. Än idag är Sveriges främsta symbol ABBA som slog igenom i Eurovision Song Contest 1974 i Brighton när man vann Sveriges första seger någonsin. ABBA:s framgångssaga skulle fortsätta efter tävlingen med hits som toppade listor över hela världen. ABBA var bara starten på en musikalisk revolution i Sverige. Samtidigt som ABBA vann Eurovision klättrade Blue Swedes med *Hooked on a feeling* upp som etta på amerikanska Billboard-listan som första svenska låt. Kommande årtionden skulle grupper som Europe, Roxette och Ace of Base nå framgångar runt om i världen. Sverige räknas som den största musikexportören per capita i världen. Svenska musikproducenter ligger bakom mängder av hits som skapade världsstjärnor som Britney Spears, Lady Gagas och Katy Perrys karriärer.

Estland har länge haft en tradition av sångfester som startade under den växande nationalkänslan i slutet på 1800-talet. Ett återkommande evenemang är den Estniska sångfesten som hålls

var femte år. Under sovjetockupationen byggde man Sångarfältet i Tallinn till tjugårsjubileet av den Estniska sovjetrepublikens grundande. 1988 återväcktes de nationella känslorna och tog sig till uttryck med sång. Under en popfestival i Tartu framfördes fem patriotiska sånger som skulle starta den sjungande revolutionen. I september samma år ägde festivalen Sång av Estland rum på Sångarfältet i Tallinn som samlade 300 000 människor, vilket utgjorde mer än en fjärdedel av befolkningen. Medborgare och politiker sjöng sånger om fosterlandet som skulle leda till självständighetsförklaringen och Estlands uttåg ur den sovjetiska ockupationen. Under tiden bakom järnridån var man förbjuden att kolla på TV-program från väst som ansågs som kapitalistisk propaganda. Men det fanns det dem som gjorde motstånd. På vissa platser kunde man få in TV-sändningar som Eurovision Song Contest från grannlandet Finland. I hemlighet anordnades Eurovision-partyt, trots att man riskerade att bli av med jobbet om man blev påkommen. Eurovision blev på ett sätt en symbol för motståndsrörelsen i landet och ett fönster mot väst och en friare värld. 2001 blev man det första

landet från det forna östblocket att vinna Eurovision Song Contest och därmed få arrangera tävlingen nästkommande år. Estland förhandlade samtidigt om medlemskap i EU och NATO och segern stärkte självförtroendet och den europeiska identiteten ännu mer. Ett land som skulle få arrangera Europas musiktävling skulle självfallet vara en del av Europa. Dåvarande premiärminister Mart Laar sa ”Vi sjöng oss ut ur den sovjetiska ockupationen, nu har vi sjungit oss in i Europa”.

Irland var länge ett fattigt land som befann sig i konflikt med Storbritannien. Konflikten handlade om Nordirland som var en del av det brittiska kungadömet. De katolska republikaner i terroristorganisationen IRA som ville att Nordirland skulle förena sig med resten av Irland spred skräck på de brittiska öarna. 1970 tävlade en ung skolflicka vid namn Dana från Derry, en katolskt dominerad stad på Nordirland, för Irland med sången ”All kinds of everything.” Hon vann mirakulöst Irlands första seger och möttes av tusentals jublande irländare när hon landade på Dublins flygplats. Senare skulle flyget ta henne till sin hemstad Derry, detta var den första flygresan som

arrangerades från den irländska republiken till Nordirland. En liten resa för jorden, men en stor resa för den kommande freden på Nordirland. Under 90-talet dominerade Irland totalt med 4 segrar på 5 år. Inte nog med att landet rönt musikaliska framgångar, ekonomiska framsteg på gick och landet kallades för den Keltiska tigern. Trotts segrarna gick låtarna inte hem på de internationella topplistorna, men under tävlingen 1994 i Dublin skulle en ny symbol för Irland födas. Under pausunderhållningen hade man kombinerat irländsk folkmusik med folkdans, resultatet blev Riverdance. Riverdance är egentligen är en dansgrupp, men har blivit ett varumärke för landet. Irland hade genom tävlingen lyckats ändra bilden av sig själv i utlandet. Den lilla fattiga ö som präglats av konflikter hade blivit en dansande musikalisk stormakt.

På samma sätt som Eurovision har samlat en kontinent under en gemensam identitet har konceptet försökt appliceras på andra delar av världen. Ett av alla exempel är Türkvizyon. Efter att Turkiet drog sig ur 2013 var man med och

Eurovision har det möjliggjort för NYA LÄNDER och MINORITETER att skapa sig en PLATTFORM för att visa sin upp sin kultur och att göra sin röst hörd. «

startade en panturkisk motsvarighet till tävlingen som samlar turkiska länder och områden med betydande turkisk diaspora. Timingen är anmärkningsvärd, Turkiet hade tidigare varit en hängiven deltagare i Eurovision med höga placeringar årligen. Eurovision hade kanske tidigare varit en symbol och en integrationsprocess för Turkiet in i Europa, precis som det varit för många länder från östblocket tidigare. När relationerna till EU blev kyligare samtidigt som statsmakten blev allt mer auktoritär kanske man gav upp hoppet att bli en del av den europeiska gemenskapen och istället blicka mer åt de turkiska folkgrupperna där man vill skapa en egen gemensam panturkisk identitet på samma sätt som Europas länder lyckats med det.

Eurovision har det möjliggjort för nya länder och minoriteter att skapa sig en plattform för att visa sin upp sin kultur och att göra sin röst hörd. Under Eurovision i Stockholm 2016 vann krimtataren Jamala med låten 1944 där hon sjöng om sitt folks öde under Stalin etniska rensning. Låten kunde även subtilt tolkas som en verbal attack mot Rysslands annektering av Krimhalvön. Årets tävling kommer gå av stapeln i Ukraina vilket redan på förhand riskerade att skapa politiska konflikter, vilket det gjorde. Ryssland valde att skicka Yuliya Samoylova som har uppträtt på Krim efter Rysslands annektering av halvön vilket strider mot ukrainsk lag då hon har tagit sig in illegalt på

ukrainsk mark. Hon är därför förbjuden att resa in i Ukraina och kan enligt beslutet inte delta i årets tävling om situationen inte löser sig.

Åsikterna om Eurovision Song Contest är delade. Låtarna och musiken mynnar sällan ut i en storskalig kvantitet av världshits. Men tävlingen är i dag världens största musikprogram och ses runt 300 miljoner människor världen över. Då tävlingen länge varit ett program med glitter, glamour och svängiga refränger förknippas Eurovision med att vara en fristad för homosexuella. Tävlingen kom ut ur garderoben på allvar när Dana International, en transsexuell kvinna, vann tävlingen 1998 för Israel. Eurovision förkroppsligar den västeuropeiska toleransen för HBTQ-människors rättigheter som genom tävlingen sprider sig ut över kontinenten och inger hopp hos HBTQ-människor i konservativa länder. Eurovision kan ses som bildandet av en gemensam europeisk identitet och en plats för européer att utbyta kulturer och samlas kring vad som förenar en. Trots att det fortfarande finns politiska skiljelinjer mellan olika länder möjliggör tävlingen till dialog och förståelse. Vi vet inte vilket Europa vi hade haft utan Eurovision Song Contest, men vi ser idag ett Europa som är mer enat tack vare en tävling som låter länder mötas kring kärleken till musiken.

Illustration: Maria Bark

Hundraåringen som tittade förbi och försvann?

TEXT: HANNES RUDSÄTER

”Redan de gamla grekerna...”. Du har säkert hört det förut; Demokratin är lika antik som självaste Antiken. Stämmer det? Nej. Det fullständiga folkstyret är ungt, ändå har vi i stora delar av Europa tagit det för givet. Är demokratin hundraåringen som tittade förbi och försvann?

Att vi sett demokratin som självklar är egentligen inte märkligt; Den framställs ofta som uråldrig. Förutom ”de gamla grekerna” framhålls de brittiska lagarna Magna Carta (stiftad 1215) och Bill of Rights (1689), Frihetstiden i Sverige (1718-1772) den amerikanska självständighetsförklaringen (1776) och konstitutionen (1787) samt franska revolutionen (1789) som tidiga demokratiska landvinningar. Mer moderna exempel är Nya Zeeland (1893) och Australien (1902) – de två första länderna att införa allmän och lika rösträtt för kvinnor. Gemensamt för alla dessa genombrott är emellertid att inget av dem innebar fullvärdig demokrati. I Nya Zeeland var kvinnor inte valbara till Representanthuset förrän 1919 och i Australien fick urinvånarna, aboriginerna, rösträtt först på 60-talet.

Den allmänna och lika rösträttens införande brukar i Sverige skrivas till 1921. Åren innan hade de första fullvärdiga demokratierna börjat poppa upp. Med andra ord är demokratin ungefär hundra år gammal. Det är en högaktningvärd ålder för en människa. Gäller detsamma för ett styrelseskick?

Den här texten fokuserar på demokratin utveckling i Europa, men gör också utblickar mot andra delar av världen.

Ett lyckligt slut?

När mina mor- och farföräldrar berättar om sin barndomstid är det historier i fullt blomster. I krigets efterdyningar sprang Moder Svea om söndrade grannar. Sökte man tre jobb fick man fyra. För de unga fanns plötsligt valmöjligheter – och friheten att dansa logdans ända in på småtimmarna. I en mening växte även vår generation upp i en blomstrets epok. Krig var något som bara fanns på tv-spel och demokratin lärde många av oss känna via elev-, mat- och miljøråd redan på mellanstadiet. Många läroböcker i historia slutar 1989. ”Muren

Att vi sett DEMOKRATIN som SJÄLVKLAR är egentligen inte märkligt; Den framställs ofta som uråldrig. «

föll, Gorbatsjov öppnade upp Sovjet och sen levde alla lyckliga i alla sina dagar”. Att utvecklingen ens skulle kunna gå bakåt föreföll omöjligt. Problembeskrivningen var snarare att fattigdomen minskade för långsamt eller att feminismen vann mark, men inte fort nog.

En ny bild

Sedan några år tillbaka är bilden en annan. I Turkiet och Ryssland monteras demokratin ner, och i Polen och Ungern utmanas den tydligt. Frankrike nästa regeringschef kan heta Marine Le Pen. I dagarna för den här tidningens publicering är det möjligt att islamofoben Geert Wilders väljs till makten i Nederländerna. Den ledande västmakten, USA, styrs av en dåre som växlar mellan att ge sig på muslimer, mexikaner, kvinnor, sanningen och medierna. Enligt Google Maps tar det mindre än två dygn att åka bil mellan Stockholm och det genomförstörda Aleppo. Hoten mot den fria världen har flyttat in på vår egen gata.

Det lyckliga slutet känns onekligen långt borta. Är demokratin dömd att förlora? Nej,

inte nödvändigtvis. Låt oss fortsätta fokusera på Europa, men byta perspektiv.

Inte ensidigt negativt

Vad säger historien oss? Jo, att nämnda liberala bakslag inte är mönster i en långvarig trend. Jämfört med för 20, 30 eller 50 år sedan finns fantastiskt många demokratier i Europa idag. Bara det faktum att Vitryssland (Belarus, om man så vill) kallas ”Europas sista diktatur” säger något.

Nutiden, då? Dagens Nyheter konstaterade i höstas att antalet länder i världen som gör demokratiska framsteg har krympt och att de starka (det vill säga välutvecklade) folkstyrena blivit färre. Samtidigt blir fler och fler länder demokratiska – ett antal nationer lämnar sakta diktatoriska system. Den brittiska tidskriften The Economist har gjort en karta över vad som hänt mellan 2006 och 2016. Här blir det tydligt att utvecklingen i Europa inte bara går åt ett håll. I vissa starka demokratier (Sverige, Finland, Nederländerna, Tyskland) har demokratin försämrats något, liksom i en majoritet av de svagare. Enligt samma källa

har andra starka folkstyren (Storbritannien, Norge, Schweiz, Irland) parallellt en positiv demokratiutveckling.

I flera länder, från vilka vi framför allt får negativ rapportering, sker framsteg. Den ukrainska regeringen har till exempel en tveksam inställning till yttrandefrihet – men Ukraina är också ett land där vallagarna stärks, där det tas krafttag mot korruptionen och där civilsamhället involveras på ett allt bättre sätt. I Serbien finns en obehaglig nationalistisk regering, men demokratiska förbättringar har inträffat under en lång tid. I det Polen där otäcka krafter vill begränsa media får ett liberalt parti 20 procent i opinionsmätningarna. Spanien, Rumänien och Tjeckien är fler länder där liberala partier går starkt. Det franska presidentvalet kan naturligtvis sluta alldeles galet, men i skrivande stund leder mittenkandidaten Emmanuel Macron mätningarna.

EU

Ett av de nationalistiska domedagsprofeternas favoritämnen är EU. Efter Brexit kommer fler lämna, säger man. Äntligen ska missnöjda befolkningar göra uppror mot den antidemokratiska eliten i Bryssel, hurras det. Har nationalisterna rätt? Är de europeiska invånarna verkligen så arga? Och är EU så diktatoriskt som det påstås?

Svaret på dessa frågor är givetvis nej; Fosterlandskramarna har fel. Enligt EU-kommissionens egen statistik från september 2016 är stödet för EU långt mycket starkare än många kanske fått intryck av. Invånarna i 27 av 28 EU-länder är överlag positiva till unionen – och i 18 länder har ja-sidan över 70 procent. Dessutom demokratiseras samarbetet

alltmer. De senaste åren har det folkvalda parlamentet fått större inflytande och möjligheten för medborgare att väcka medborgarinitiativ har införts. Den fantastiska transparensen är dessutom nära på unik: Varenda parlamentsdebatt, uttalande och förslag till förslag finns att hitta på EU:s hemsida. Unionen är dålig på att berätta om sin öppenhet – och populisterna är skickliga på att peka på motsatsen – men den finns där, öppenheten. Det gör också en positiv demokratiutveckling och folklig uppbackning.

Utblick - Indonesien

Om vi lämnar Europa för ett slag kan vi konstatera att de största demokratiska landvinningarna det senaste decenniet skett i Sydostasien och i Afrika söder om Sahara.

Sydostasiatiska Indonesien beskrivs som en ung demokrati, ställt inför ett viktigt vägval. Å ena sidan finns korruption, terrorism och antidemokratiska, islamistiska krafter. Å andra sidan: Relativ pressfrihet och fungerande val. Den nuvarande (muslimske) presidenten, Joko Widodo, vann makten 2014 genom att betona vikten av pluralism och rejäla tag mot fattigdomen. Nyligen bortgångne Hans Rosling beskrev ifjol processen som "ett fantastiskt val". Indonesien - världens fjärde, och den muslimska världens allra, folkrikaste land – kan statuera exempel på att demokrati är förenligt med islam. Det vet redan vi liberaler, men tyvärr invänder många.

Utblick – Nigeria och Gambia

I Afrika har stora framsteg gjorts söder om Sahara. Afrikas folkrikaste land, Nigeria, förknippas idag mest med den brutala

islamistiska grupperingen Boko Haram. Få vet om att rörelsen ”bara” kontrollerar en liten del av landet – och att Nigeria 2015 höll sitt första demokratiska val. I samma region ligger Gambia, i december värd för ett uppmärksammat presidentval. När sittande Yahya Jammeh vägrade avgå tog flera grannländer och Afrikanska unionens kommission tydlig ställning mot förloraren; Folkets vilja skulle respekteras. I skrivande stund verkar så också bli fallet. Dessa positiva bilder behöver spridas.

Avslutning

Liberalen Fredrik Borg var först med att lägga en riksdagsmotion om kvinnlig rösträtt. Det gjorde han 1884. Han fick som han ville – 37 år senare. Demokrati tar tid att bygga upp men kan gå hastigt att montera ner. Nu utmanas den i USA och i flera europeiska länder.

Det är dumt att säga att demokratin står urstark. Samtidigt är det dumt att säga att allt ska gå åt skogen innan det faktiskt gjort det. Framöver kommer vi få se folkstyret ifrågasättas, möjligen också omformas. En människa kan bli hundra år och lite till. Låt oss bevisa att ett styrelseskick har förmåga att leva bra mycket längre. Mycket talar trots allt för att demokratin inte behöver bli ett fenomen som tittade förbi och försvann.

LO-facken och Socialdemokraterna har genom vår politiska historia konsekvent verkat för att STÄNGA GRÄNSEN både TILL SVERIGE och till Sveriges ARBETSMARKNAD. «

Krönika: Joar Forssell

Göteborgs högavlönade hamnarbetare gick i strejk under februari. Vi är flera som spontant sympatiserar med hamnarbetarna. Min pappa, som bodde i Göteborg som ung, har berättat om sitt första jobb. Då fick han timpenning för att slå sönder gamla skrov med en enkel hammare. Det var ett enkelt jobb men gav honom en första möjlighet att tjäna egna pengar och komma in på arbetsmarknaden. Idag är verkligheten en annan, det är inte längre utbildade grabbar med svårigheter i skolan som går ner till hamnen och tar ett jobb. De som arbetar i hamnen har bra löner och är privilegierade med höga löner. Det är inte fel att hamnarbetarna tjänar mer än andra. Beteendet är däremot ett exempel på när facken agerar samhällsfarligt och utan solidaritet. Strejken slår mot småföretagare vars leveranser inte kommer fram och den är ett hån mot de utan arbete som gärna gjort jobbet i hamnen, till och med för en lägre lön.

Facken har till viss del spelat ut sin roll och agerar nu särintresse för dem som redan har ett jobb att gå till. Samtidigt som arbetarna

i Göteborgs hamn gick i strejk kanske en barnfamilj på flykt lämnade en hamn på andra sida sidan medelhavet. Containerarna som inte hanterades under strejken innehöll troligen varor som en hårt arbetande småföretagare verkligen behövde för att få sin verksamhet att gå runt. De uppressade lönerna för jobb utan krav på akademisk bakgrund stänger människor ute.

LO-facken och Socialdemokraterna har genom vår politiska historia konsekvent verkat för att stänga gränsen både till Sverige och till Sveriges arbetsmarknad. De få som trots deras restriktiva migrationspolitik lyckats ta sig hit har inte sällan stängts ute från arbetsmarknaden. Det är ett av huvudskälen till att det här i Tensta, där jag bor, finns en stor andel arbetslösa personer som invandrat till Sverige. De är inte lata och vill inte leva på bidrag. De vill göra något med sina liv. Men de kan inte ta ett jobb med tillräckligt hög lön för LO, med rätt villkor för S eller så hittar de ingen arbetsgivare som vågar anställa en person utan tidigare erfarenhet. Fackets makt och Socialdemokraternas agerande

foto: Dennis Lindbom

stänger ute de svagaste grupperna från arbetsmarknaden och i förlängningen från hela samhället.

Nu går regeringen ännu längre. Tillsammans med Sverigedemokraterna ska de riva upp Lex Laval. Lex Laval är en dom som säger att det inte behövs svenska kollektivavtal för att arbeta i Sverige, det är dock ändå så att det krävs kollektivavtal. EU har en gemensam inre marknad, det borde gälla även för arbetsmarknaden. Istället vill alltså Socialdemokraterna och Sverigedemokraterna att färre ska kunna komma hit och arbeta, att Sverige ska sluta sig mot omvärlden.

Det europeiska projektet är viktigt, inte bara för freden. Att vi integrerar oss med andra länder både genom kulturutbyte,

arbetskraftsmigration, politiska kontakter och ekonomiska transaktioner bygger en bättre framtid för alla. Det är när varor och kapital byter händer och länder som välstånd skapas. Det är när människor med olika bakgrund får byta erfarenheter och idéer som nya innovationer skapas. Det är när konkurrensen är fri över gränser som människan kan blomstra.

Socialdemokraterna, Sverigedemokraterna och LO-facken står i vägen. Tillsammans vill de konservera ett Sverige som inte längre finns. Resultatet är istället att de skapar fattigdom och problemområden där människor inte kan få jobb. De, dom som står vägen för utveckling och som förvägrar människor möjligheten att bygga sina egna liv, de är våra fiender.

Kamp om kulturen när svenskarna går till kyrkoval

TEXT: THEA ANDERSSON

Årets minst uppmärksammade värderingsstrid äger rum i september och alla som fyllt 16 och är medlemmar i svenska kyrkan kommer få rösta. Jimmie Åkesson proklamerar redan att Sverigedemokraterna kommer "ta över". SD samlades på avstampet av sin kyrkopolitiska satsning i Tylösand första helgen i april – de siktar mot 20%. På Flashback mobiliserar unga svenska män under parollen: "Gör kyrkan svensk igen". Klart är att kyrkovalet 2017 betraktas som en uppvärmningssträcka för Sverigedemokraterna och att de tror att de kommer vinna den värderingsstrid som kommer.

Att Sverigedemokraterna vill tala om Svenska kyrkan kommer förstås naturligt, det har varit en uttalad strategi från partiet att ägna sig åt svenska traditioner och svensk kultur och som kulturbärare är kyrkan svårslagen – som Sveriges i särklass största medlemsorganisation är den mer relevant för gemene svensk än vad kulturutskottet är i riksdagen (kulturutskottet som också är ett av Sverigedemokraternas utpekade mål). Den är många svenskers naturliga plats vid livets början, vid händelser mitt i livet, eller i sorgen som uppstår när livet tar slut. Trots minskad tro ökar förtroendet för kyrkan som samhällsinstitution och

verksamheten samlar årligen in flera miljoner i stöd till utsatta i Sverige och världen.

Dagens politiserade kyrka som styrs genom kyrkomötet har genom åren vid varje tillfälle markerat tydligt mot SD. När biskop Eva Brunne talade om främlingsfientlighet i storkyrkan under riksmötets öppnande 2010 störtade Sverigedemokraterna ut ur lokalen. Jimmie Åkesson, dagen till ära klädd i Sverigedräkten (den dräkt som förövrigt är en populariserad variant från 1970) bad senare om ursäkt (enbart till kungen). Samma eftermiddag basunerade de sverigedemokratiska riksdagsledamöterna ut okvädesord över Twitter (en googling ger er allt som ännu inte är borttaget) och Brunne var under en period Sveriges i särklass mest ansatta biskop. Kontrasterna var mycket stora; å ena sidan en kränkt kung med ovilliga riksdagsledamöter, å andra sidan en biskop som verkade märkbart förbannad över att främlingsfientligheten tagit plats i hennes kyrka och alltsammans i detta 700 år gamla rum i Gamla stan där riksdagen haft otaliga öppnanden, där folkets representanter möter de två storheterna Gud och konungen och där de får förtroende att påbörja sitt ärofyllda arbete (Någonting som till och med är förärat

de i riksdagen som är såväl republikaner som ateister, eller både och!).

Avgrunden mellan Sverigedemokratiska värderingar och de som basunerades av Svenska kyrkan under den gudstjänsten har aldrig varit större. Att kulturen som sådan och kyrkan i synnerhet är av desperat vikt för Sverigedemokraterna är därför inte oväntat. Tar de över Svenska kyrkan vad de tror är hela härligheten. Debadlet 2010 var dessutom ganska pinsamt för SD.

Det är inte bara under gudstjänster kyrkan predikar för allas lika värde. Svenska kyrkan var, och är fortfarande en av de största bidragsgivarna under 2015 års flyktingkris genom såväl lokaler som insamlingar och direkta bidrag. Åtta av tio församlingar har bedrivit verksamhet för asylsökande med allt från språkcaféer till klädinsamlingar och varma rum under kalla nätter. Det ligger i kyrkans natur att låta porten vara öppen för de som behöver den.

Trots att många under de senaste åren kritiserat Svenska kyrkan för att ha blivit allt för ickereligiös, att de riktade utlandsinsatserna inte är helt apolitiska och uttryckt ilska över kyrkans handfallenhet gentemot trakasserier mot kristna minoriteter så gör den stora insatser för utsatta i Sverige och utomlands. Som demokratisk medlemsorganisation äger medlemmarna rätt att påverka och i dagens politiska klimat är det avgörande att liberala krafter vinner värderingsstriden. Särskilt när denna strid handlar om Sverigedemokraternas version av svensk kultur ska bli den centrala för verksamheten.

Det är nämligen så att Svenska kyrkan, trots religionens konserverande natur, är

en inkluderande och progressiv kyrka för rättigheter såsom homoäktenskap och en välfungerande integration. De har, medlemstappen till trots, fortfarande sex miljoner medlemmar vars intressen de förvaltar. Dessa medlemmar, särskilt de mer aktiva, hör inte till Sverigedemokraternas kärnväljare. För SD är det ett stort problem att en så central samhällsinstitution så tydligt tar avstånd från dem och det är någonting de är desperata att ändra.

Fria liberaler i Svenska kyrkan tidigare Folkpartiet i Svenska kyrkan (FiSK, kanske Sveriges bästa partiförkortning) är en av de nomineringsgrupper som är representerade i kyrkomötet och fick i kyrkovalet 2013 åtta mandat av drygt 250, en minskning med fem sedan valet 2009. Att Liberaler ska påverka politiken är förstås självklart men intresset för denna institution och detta påverkansarbete är betydligt mindre än för partipolitiken trots att vikten av kulturen ständigt framhåvs.

Sverigedemokraterna gjorde motsatsen till vad FiSK gjorde 2013 – de ökade till 15 mandat i kyrkomötet. Under kyrkovalet i september hoppas de att det går bättre. Valet kommer bli en fingervisning av Jimmie Åkessons förmåga att få sina väljare till röstbåsen, till råga på i ett val med ett av Sveriges sämsta valdeltaganden, cirka 10 %, och ge oss värdefull insyn i det sverigedemokratiska kampanjmaskineriet inför 2018 års val. Lyckas han med vad han vill nu så är kyrkan som en av öppenhetens starkaste utposter utmanad – istället för svenska värderingar blir det sverigedemokratiska. Den striden måste Liberaler ta, om inte för en fortsatt öppen och inkluderande kyrka så åtminstone för en öppen och inkluderande svenskhet. De flesta av LUF:s medlemmar är röstberättigade i kyrkovalet. Det är av största vikt att vi tar oss till vallokalen.

Kultur – ett effektivt medel i kampen mot terrorism

TEXT: CLARA EKLÖF

Slå upp en tidning och du möts av artiklar om terrorism. Sätt på nyheterna, surfa in på Facebook eller gå på ett politiskt möte och det är samma sak som står i fokus. Terrorismen är ett av dagens största problem och någonting som behöver motverkas på flera plan. Hela tiden diskuteras vad som kan göras för att bekämpa den, alltifrån att bomba IS-fästen och satsa mer på försvaret till att införa gränskontroller och höja enskilda länders säkerhetsnivåer. Men det räcker uppenbarligen inte, och på somliga platser har man hittat ett nytt område för terrorbekämpning – nämligen kulturen.

Det är lätt att få tunnelseende i terrordebatten och tänka att dess lösning enbart står att finna i försvarspolitiken. Det är däremot inte sant. När det gäller radikaliseringsen av unga har kulturen stor potential att påverka. Länder som Italien, Belgien och även Sverige arbetar alla med kultur som terrorbekämpning. Genom att angripa terrorismens rötter – radikaliseringsen – och göra dagens ungdomar mer medvetna och källkritiska kan man förhindra att terrornätverken når

ut till fler och komma längre än man tror i kampen mot terrorismen.

”Säkerhet och utbildning är två verktyg som går hand i hand. Utbildning och kultur är, ur vårt perspektiv, det mäktigaste av dem.”

Orden är Stefania Gianninis, Italiens utbildningsminister. I november 2015, kort efter de blodiga terrordåden i Paris, presenterade Italiens premiärminister Matteo Renzi ett radikalt förslag om hur landet skulle förstärka säkerheten och kämpa mot terrorismen. Av de 19 miljarder kronor som man beslutade skulle avsättas till detta skulle hälften gå till militär och polis – och den andra hälften till kultur. Den största delen av kultursumman skulle satsas på områden utanför storstäder där invandrartätheten är hög, för att motverka just radikaliseringsen av unga. Ytterligare en kultursatsning som planeras är att ge alla som fyller 18 år under 2017 ett kulturkort på 500 € att spendera på teater, museer och konserter. ”De planerar terror, vi svarar med kultur”, sammanfattade premiärminister Renzi sitt förslag.

Det är fertil mark för TERRORISTER att rekrytera unga och vad man skulle kalla för ett GHETTO, men mitt i detta finns det ett starkt och senigt KULTURLIV som försöker utmana extremism och radikalisering. «

Man kan tycka att förslaget är en ovanlig satsning, men det är modigt att sätta tilltro till kulturens makt. Det finns dock utmaningar inom området och en av dem är att nå ut till de unga männen som ofta är mer obenägna att ta del av kultur. Man kan fråga sig hur ett kulturkort skulle kunna vara svaret. Att en konsert skulle hjälpa mot radikalisering låter naivt, men genom att väcka ett kulturintresse kan man påverka det identitetsskapande som är i ständig förändring hos unga människor och bidra till att vända destruktivitet till konstruktivitet. Kulturintresset kan skänka mening till vardagen exempelvis genom att en viss artist blir viktig för en, någon att inspireras av eller se upp till. Blir man själv intresserad av att skapa och utöva kultur är det ännu bättre. Om ungdomar känner att de har ett forum där de får uttrycka revolt och radikalitet kan detta hjälpa dem att kanalisera sina känslor istället för att gå till extremism och terrordåd.

I Bryssel-kommunen Molenbeek, ökad för att vara hemort till flera av de ledande terroristerna bakom både Paris- och Bryssel-

dåden, har man en liknande inställning. Molenbeek är ett segregerat område, präglad av droger och arbetslöshet. Kommunen är den mest tätbefolkade och den med yngst befolkning i Bryssel-området och skolorna har inte anpassats efter invånarnas behov. Det är fertil mark för terrorister att rekrytera unga och vad man skulle kalla för ett ghetto, men mitt i detta finns det ett starkt och senigt kulturliv som försöker utmana extremism och radikalisering.

I ett reportage från P1 Kultur kan man höra hur journalisten Fanny Härgestam besöker en teater i kommunen, bara en vecka efter Bryssel-dådet i mars 2016. Personerna hon talar med är aktiva kulturentreprenörer i Molenbeek och berättar om sitt arbete och vad för typ av kultur de försöker sprida. För dem är teatern ett av de främsta medlen för att nå ut till unga. De ser teatern som dels ett tillfälle att tänka på något annat än terrorism för en stund, något som både de och stadens barn och unga behöver, dels som en motståndsrörelse, ett sätt att kämpa emot terroristerna och visa att trots kulturkrockar går det utmärkt att leva där, att radikal

islamism inte är den enda vägen som finns att gå. De flesta av de som är drivande inom kulturlivet har själva invandrarbakgrund, oftast från Nordafrika, och försöker bland annat inom just teatern ta upp ämnen som är känsliga i Molenbeek. Pjäserna rör ofta ämnen som familjen, diskriminering, religion och kulturkrockar för att belysa de skillnader som finns mellan Belgien och exempelvis Marocko, som är det land många av Molenbeek-invånarna kommer ifrån. En del av teateraktivisterna arbetar också med ungdomar på andra sätt, till exempel genom att hålla workshops om samma ämnen som teatern tar upp. En av Molenbeeks kulturella eldsjälar, Malika Mahdi, framhäver att det är viktigt att skapa samtal runt de frågor som är komplicerade, och lyfter även litteraturen och teaterns värde. "Litteraturen tillåter läsaren att ifrågasätta sig själv och ställa frågor", säger hon. "De unga måste tillåtas drömma, en ung som inte drömmer längre är en bomb."

Både i Italien och i Molenbeek är man överens om att det är de unga man måste

rikta in sig på. Synsättet i Sverige är delvis detsamma. På regeringens hemsida kan man läsa om hur den främsta punkten är att höja kunskap om rasism och liknande intolerans, bland annat genom rörelsen No Hate Speech Movement där man arbetar med att stärka ungdomars källkritik och skapa en mer kritisk relation till medier, just eftersom radikala extremister ofta använder sig av internet för att nå ut till ungdomar och rekrytera dem. Om man är källkritisk är man helt enkelt mer motståndskraftig.

Myndigheten Forum för levande historia mottager också stora satsningar och har fått i särskilt uppdrag att utbilda ungdomar inom rasism och intolerans. Man försöker också utveckla myndigheten regionalt så att den når ut till fler platser och samhällsgrupper, till exempel genom att samarbeta med bibliotek och museer.

Det som mest liknar tidigare länders tillvägagångssätt är dock att regeringen för tillfället (2015-2018) satsar totalt 230 miljoner kronor på kulturverksamhet

foto: Al Jazeera, demonstration i Molenbeek

i miljonprogramsområden. Detta påminner om det som Italien och Bryssel gör när de satsar på mindre bemedlade utkantsområden i storstäder, där det ofta bor många unga, låginkomsttagare och invandrare. Man vet att kultur kan bidra till att skapa mening i tillvaron, och genom att sprida kultur i utsatta områden hoppas man att radikaliseringsrisken ska kunna motverkas, eftersom det ”minskar risken att attraheras av extrema budskap när människor känner mening och delaktighet”, som Sveriges kulturminister Alice Bah Kuhnke har uttryckt det.

Kulturens makt att påverka ska alltså inte underskattas. Genom kultur kan man överbrygga skillnader mellan människor från olika länder och kulturer och skapa en gemensam grund för dem. I Italien ser man också kultursatsningen som en form av hämndaktion mot terroristerna. Landets kulturminister Dario Franceschini formulerade det såhär: ”Det är ett sätt att

svara dem som ville att vi skulle sänka vår livskvalitet genom att sluta gå dit där vi trivs och följer våra passioner.”. Med sitt uttalande gör han tydligt att Italien inte tänker backa vare sig från sina ideal eller sin livsstil, vilka kulturen utgör en viktig del av.

Kulturen kan inte strida emot IS i Syrien eller ge militären resurser. Däremot kan den göra ett ovärderligt arbete för att färre människor ska radikaliseras och rekryteras till terrorsektorer. Genom att fler människor, framförallt ungdomar i utanförskapsområden, får större tillgång till kultur får de också ett vidare perspektiv på världen och möjlighet att skapa en egen identitet. På sikt kan det göra mer för kampen mot terrorismen än vad ett par välriktade bomber kan göra, för det är människors inställning och kunskap som behöver förändras för att terrorismen ska kunna bekämpas långsiktigt.

Posttidning B

Avsändare

Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm

följ oss @LUFSE